

[Rager.]

trolig med. Det er, naar der træffes Bestemmelser for de paagældendes Opførsel og Væremaaede, som er af en saadan Art, at de ikke kan forstaa Nødvendigheden af dem og desuden ser, at de ikke overholdes. Jeg erindrer, hvorledes man i 1914, da vi kom ud paa Vestfronten, havde bestemt, at nu var det indkaldte Mandskab ude i et Kantonnementsomraade, som ikke heller maatte forlades i Fritiden. Da der var gaaet lidt Tid, udstedtes der hver Dag til et vist Antal af Styrken Tilladelse, Tegn, til at tage til København, men Resten skulde blive i Kantonnementsomraadet. Det varede ikke ret mange Dage, før disse Tegn ikke mere var efterstræbte, der var ingen, der meldte sig og bad om dem, men der var heller ingen, der fandt Anledning til at blive i Kantonnementsomraadet. Man saa, at der ganske simpelt blev set gennem Fingre med denne Bestemmelse. Det havde været let ved Damhuskroen, hvor Grænsen var, at kontrollere, men der fandt ingen Kontrol Sted. Med andre Ord, det var en given Ting for alle indkaldte, at der bestod en Bestemmelse, som i Virkeligheden ikke skulde haandhæves.

Naar jeg nævner dette her, er det, fordi jeg gerne vil sige, at det for mig er det mest afgørende, at man i saa høj Grad som muligt over for de til Beredskabsstyrken indkaldte og over for de Rekrutter, som nu skal uddannes og skal være den fremtidige Beredskabsstyrke, undgaar at give Bestemmelser af den Art, som ikke vil blive overholdt, og som kun virker irriterende og derfor nedbrydende paa den Moral, som vi alle sammen er interesserede i skal holdes saa høj og god som muligt under de Forhold, som er til Stede.

Søren P. Larsen: Det er omkring ved en Maanedes Tid siden, at de højtærede Ministre besvarede en Del af de Spørgsmaal, vi havde stillet til dem, og naar man først kan replicere efter nogle Ugers Forløb, skal jeg gøre det meget kort.

Jeg havde en Forespørgsel til den højtærede Statsminister angaaende de saakaldte Retningslinier, der knyttede sig til Loven om Fredning. Disse Retningslinier var udsendt den 20. Januar 1938 til Fredningsnævnenes Formænd. Jeg mente ikke, at disse var i Overensstemmelse med Statsministerens skriftlige Tilsagn til Folketinget i Skrivelsen af 27. Februar 1937, og da jeg blev opmærksom paa dette, rettede jeg den 9. Oktober en skriftlig Henvendelse til Statsministeriet og bad om, at jeg for det første

fik tilstillet Retningslinierne og dernæst den Følgeskrivelse, der maatte have medfulgt, da disse Retningslinier hverken var forsynet med Dato eller Underskrift. Den 17. Oktober modtog jeg en Skrivelse fra Statsministeriet, hvori Statsministeriets Henvendelse af 23. April 1938 til Fredningsnævnenes Formænd var gengivet, men Følgeskrivelsen af 20. Januar 1938 maatte jeg paa ny anmode om, den fik jeg først i Brev af 21. Oktober. Dagen efter at jeg havde stillet min Forespørgsel her i Tinget. Den højtærede Statsminister har derfor ikke Ret i, at jeg havde faaet alle mulige Oplysninger den 20. Oktober, det har jeg først faaet senere.

Statsministeriet har altsaa godkendt Retningslinierne i Følgeskrivelsen af 20. Januar 1938, men senere, den 23. April 1938, har Statsministeriet erklæret, at Folketingets Opfattelse, som Ordføreren gav Udtryk for her i Tinget den 9. April 1938, skal være gældende, idet Statsministeriet har henledt Opmærksomheden paa, at den saaledes fastslaaede Forstaaelse vil være at iagttage ved Nævnenes Behandling af herhenhørende Sager. Det er derfor givet, at den sidste Henvendelse er gældende, og at Retningslinierne Opfattelse af § 25 hermed maa være sat ud af Kraft. Jeg kan derfor erklære mig tilfreds med den højtærede Statsministers Svar og henholde mig til den højtærede Statsministers Udtalelser Sp. 756, hvori det hedder, at det er tidsnok at rejse Uro, hvis Loven ikke overholdes, eller hvis Folketingets Fortolkning tilsidesættes.

Naar jeg rejste Spørgsmaalet, var det, fordi jeg i Aarsskriftet „Dansk Naturfredning“ for 1938—39 i en Beretning af Fredningsnævnet for Københavns Amtsrads-kreds havde fundet, at man der havde behandlet 236 Byggesager m. m. samt foretaget en Udarbejdelse af Zonekort for Skovbælterne, alt i Henhold til de af Statsministeriet udsendte Retningslinier o. s. v., men disse Forhandlinger maa naturligvis i Henhold til Statsministeriets Erklæring være foretaget paa en saadan Maade, at Folketingets Fortolkning af § 25 er iagttaget fuldt ud.

Jeg vil derfor udtale Haabet om, at Myndighederne vil gaa frem ad den velvillige Forhandlingens Vej, saa der ikke opstaar Konfliktsituationer. Gennemføres der Fredninger, der ændrer Lodsejernes Udnyttelse af deres Ejendomme, maa der snarest gennem Omvurdering og ved Erstatning raades Bod paa de Indgreb, som den enkelte Ejer kan komme ud for.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Jeg paa-